

over for andet Stykke i § 1, i hvilket det foreslaas, at „det for bestemte Arter af Næringsvirksomhed, som ikke er det ovennævnte Fabriktilsyn undergivet, ved kongelig Anordning kan fastsættes, at Anvendelse af Børn, som ikke ere lovlig udskrevne af Skolen, enten indskrænkes eller ganske forbydes“, og saa i øvrigt nogle andre Bestemmelser, men det er Hovedbestemmelsen. Jeg er noget usikker, dog ikke om det vil være rigtigt at give en vis Myndighed til at gaa ud over de Virksomheder. Der nævnes med Føje i Motiverne som Eksempel — og det er ogsaa tidligere blevet fremdraget her i Tinget — Mælkeforsyningsdrengene. Der er ogsaa forskellige andre Slags Handelsvirksomheder, navnlig hvor der er Tale om Omløben med Varer, hvor det vil være meget ønskeligt at gøre Indgreb i Børns Beskæftigelse. Men det forekommer mig tvivlsomt at gaa til en kongelig Anordning her. Thi det vil have den Konsekvens, at et nyt Forbud vil blive udstrakt til en bestemt Art Virksomheder over hele Danmark, og det synes mig ret uheldigt. Det forekommer mig, at Forholdene ret vel kunde være saaledes, at der i een Kommune kan være Grund til at træffe en saadan Bestemmelse men ikke i en anden. Det har en dobbelt Mislighed til Følge. Naar Indenrigsministeren træffer en saadan Bestemmelse for een Kommune, er han nødt til at træffe den for hele Landet, og desværre vil for det andet Følgen saa blive, at en saadan Bestemmelse slet ikke bliver truffen. Jeg vil derfor anbefale at man prøver paa at gaa en lignende Vej som foreslaaet i Paragraffens tredje Afsnit. Om det er nødvendigt, at det just skal være gennem Politivedtægten, eller om det ikke ogsaa kunde ske gennem Sundhedsvedtægten eller paa anden Maade, skal jeg lade staa hen. Jeg vilde dog anse det for ønskeligt, at det blev muligt, at de enkelte Kommuner kunde faa en saadan Bestemmelse indført for sig. Dermed vil jeg ikke udelukke Ministeriets Myndighed til at træffe Bestemmelse. Men jeg ved ikke, hvad der vindes ved, at det bliver en kongelig Anordning i Stedet for en ministeriel Bestemmelse. Jeg tillod mig endelig at omtale i Fjor — det findes ikke i Lovforslaget — at der kunde være Tale om at give de øverste Skolemyndigheder i større Distrikter en Ret til, naar Barnet ved overvættes stærk Beskæftigelse hindres i en regelmæssig Skolegang, da at gribe ind. Det behøvede jo først at ske, naar det ved gentagne Forsømmelser havde vist sig, at Barnets Deltagelse i Erhvervslivet

ikke kunde forenes med dets Skolegang. Det er dog et Spørgsmaal, som jeg kun tillægger en underordnet Betydning.

Efter disse Bemærkninger om Lovens Omraade med Hensyn til Virksomhederne skal jeg gaa over til at omtale de forskellige Arter af Personer, der inddrages under Loven. Jeg vil der først gøre en almindelig Bemærkning. Det forekommer mig at tale i høj Grad til Gunst for Loven, at den er, om jeg saa maa sige, meget streng nedadtil og meget laks opadtil med Hensyn til sine Grænser. Jeg sigter derved til, at i § 11 staar der, at Afvigelse fra de i §§ 4, 5 og 7 givne Bestemmelser kunne ikke finde Sted, medmindre Naturomstændigheder, Ulykkeshændelser eller andre uforudsete Begivenheder have forstyrret den regelmæssige Drift eller udsætte den for Forstyrrelser, lige som i det hele Indenrigsministeren ikke uden for ganske snævert begrænsede Undtagelsestilfælde kan dispensere fra Lovens Hovedbestemmelse, medens omvendt i Henhold til § 6 Indenrigsministeren faar en Ret til ved visse Arter af Arbejder, som ere særlig sundhedstarlige, at bringe Lovens Bestemmelser til Anvendelse i videre Omfang, give dem en noget stærkere Karakter. Jeg tror, at det paa dette Omraade er den rigtige Maade at lovgive paa. Man behøver ikke at befrygte, at nogen Minister let vil gaa til at give disse skærpene Bestemmelser for vidt et Omfang, hvorimod der kan være megen Fare for, at en Minister, der er en elskværdig og velvillig Mand over for Fabrikterne, kan vise sig imødekommende til Gunst for dem, for Eksempel i særlig travle Perioder, hvor man anser det for ønskeligt at kunne beskæftige Børn ud over Lovens Ramme. Jeg er den ærede Minister taknemmelig for, at han paa dette Punkt har givet Lovforslaget denne Affattelse. Med Hensyn til de enkelte Grupper af Personer nævner jeg først Børnene. Hovedbestemmelsen er her i § 4. Medens der efter den nuværende Lovgivning kun er Forbud imod, at Børn under 10 Aar anvendes i industriel Virksomhed, er Forbudet nu udstrakt til at gælde Børn under 14 Aar. Det er en meget vidtgaaende Bestemmelse. Det er gaaet her lige som ved Loven af 23de Maj 1873, at efter at vi i lang Tid have staaet i Stampe, gøre vi paa een Gang et meget stærkt Spring fremad, men efter min Overbevisning ikke for langt et Spring. Jeg tror, det er heldigt at gaa saa langt, naar vi nu hen imod Aarhundredets Slutning skulle give en Lov paa dette Omraade. Jeg finder det saa meget heldigere, som vi